

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΒΟΥΡΚΟΣ. "Από τις στήλες τούτες, που έχουνε την τιμή να διαβάζονται ταχτικά, ελπίζουμε και προσεχτικά, από τον κ. Πρωθυπουργό, διαμαρτυρηθήκαμε όταν ο κ. Στράτος χρίστηκε πρόεδρος της Βουλής και συστήσαμε στον κ. Βενιζέλο να τον προσέχει. Κατόπιν, όταν ύστερα από κάπιο σκάνταλο, ο κ. Στράτος μετατέθηκε από το προεδρικό της Βουλής στο Υπουργείο τῶ Ναυτικῶν, κουνήσαμε τὸ κεφάλι μας περίλυπα και εἴπαμε: "Ὁ κ. Βενιζέλος εἶναι ἀδιόρθωτος ἢ οἱ ἐμπιστοὶ του, που τὸν περιτριγυρίζουνε, τὸν ὀχρεύονται φοβερὰ και τὸν σπρώχνουνε νὰ κάνει πράματα που θὰν τὸν βλάψουνε μὴ μέρα.

Κι ἀλοίμονο! Ἔτι φοβούμεστε κ' ἔγινε. Ὁ κ. Στράτος διώχτηκε ἀπὸ τὸ Υπουργεῖο και τὸ διώξιμό του, ἐννοῶσε, σὰν τίμιος ἄντρας, νὰν τὸ ἀκρίβο πληρώσει. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν περιορίστηκε μόνο νὰ πάρει τὸ ραβδί του και νὰ πᾶει νὰ χτυπήσει ὅλες τις φαυλοκρατικές πόρτες, ζητώντας ἕνα ὀποιοδήποτε κόμμα γιὰ καταφύγιο, μὰ κατέβηκε και στὴ δημοσιογραφία και σαλιάρισε ἔτσι τὸ ῥοθὸ στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας του κ' ἔβγαλε μουσικὰ τοῦ Κράτους σὰ φῶρα και πήρε βουρκο σὰ χέρια του και τὸν ἔρηξε κατὰμουτρα στὸν Πρωθυπουργὸ και στοὺς ἄλλους συναδέλφους του.

Ὁ κ. Στράτος σὰν κύριος Στράτος φέρθηκε. Καὶ κανένα μας δὲν ξάφνιασε τὸ φέροίμο του. Μόνο ὁ κ. Βενιζέλος ξάφνιαστηκε γιατί, φαίνεται, μὰς ἤρθε δῶ, ἔχ: ἀπὸ τὴν Κρήτη, μὰ ἀπὸ τὸν Πλανήτη Ἄρη.

ΤΟ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ. "Ὑστερ' ἀπὸ τὸν ἐπίλογο τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, πολιτικὸ ἐπιτύμβιο γιὰ τὸν κ. Στράτο, τοῦ πρέπει νὰ γραφτεῖ στὴ πλάτη τῆς ζακέτας του τὸ περίφημο: «Κίνδυνος—Θάνατος» που-ναι γραμμένο πάνω στοὺς ἠλεκτρικούς στυλοὺς τοῦ σιδηροδρόμου, και κανέναν πιὰ πολιτικὸς ἀρχηγὸς νὰ μὴ τὸν ἀγγίξει.

Ὁ κ. Στράτος ἔλα τὰ πολιτικὰ κόμματα τὰ γύρισε ἴσαμε τώρα κι ἔλα τὰ συγύρισε. Ἦρθε πιὰ ἡ ὥρα νὰν τοῦ γυρίσουν κι ὅλα τὰ κόμματα τὴ ράχη, γιατί κανέναν πολιτικὸς κοματάρχης δὲ θᾶναι τόσο ἠλίθιος νὰ ζεστάνει: πιὰ ἕνα τέτιο φίδι στὸν κόρφο του.

ΤΟ ΠΤΩΜΑ. Νά, μὲ λόγια ἀπλά κ' ἐκφραστικά ὅσα εἶπε ὁ κ. Βενιζέλος στὸν ἐπίλογό του:

— "Ὅταν ἤρθα ἐδῶ σὲ βρήκα πτώμα πολιτικὸ

και σ' ἔκαμα Ὑπουργὸ γιατί σὲ πίστεψα ἄθροπο ἐργατικό, μορφωμένο και ἱκανό. Αὐτὸ εἶπα σὲ ὅσους μὲ κατακρίνανε γιατί σὲ πήρα συνεργάτη μου. Τώρα βλέπω πὸς πλανήθηκα και ἡ διαγωγή σου μου ἀπόδειξε πὸς και σήμερα ἔχεις τὰ ἴδια χάλια που εἶχες και χτές, όταν ἔκαμα τὴν ἀνοησία νὰ σὲ πάρω Ὑπουργό».

Καλὰ και ἅγια ἔλ' αὐτά. Ἐνα μόνο θὰ βραβαίνει πάντα τὸν κ. Βενιζέλο, πὸς φιλοδόξησε νὰ παίξει ρόλο Χριστοῦ και ν' ἀναστήσει πτώματα.

Ἄντι πτώματα, μπορούσε ἀξιόλογα νὰ ζητήσει ζωντανούς ἀθρώπους και μ' αὐτοὺς νὰ συνεργαστεῖ, γιατί ἂν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ που εἶπε πὸς οἱ ἄξιοι ἄντρες δὲν εἶναι τόσο μπόλικοι στὸν τόπο μας ὥστε νὰ τρέχουνε στοὺς δρόμους, δὲν εἶναι ὑπερβολὴ και τᾶλλο, που τῷ λέμε μεις, πὸς εἶναι μπόλικοι οἱ μὴ Στράτοι και μπορούσε νὰ ζητήσει τοὺς τέτιους γιὰ συνεργάτες του.

ΟΙ ΑΝΕΥΤΥΝΟΙ. "Ὅχι πιὰ ἀγανάκτηση, μὰ γέλια ξεκαρδιστικὰ ἀξίζουμε γι' ἀκοπανιμέντο σὲ ὅσα ἀνέητα κι ἀδιάντροπα ξεστομίσανε μέσα στὴ Βουλὴ οἱ διάφοροι πολιτικοὶ ἀρχηγοί, ζητώντας εὐτύνες ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση.... γιατί, ὕστερ' ἀπὸ δὺο νικηφόρους πολέμους, διπλασίασε τὸ Κράτος!

Οἱ κύριοι ἀρχηγοὶ μὲ τοὺς λόγους τοὺς πατήσανε τὰ σύνορα τοῦ «ἀνεύθυνου», ἀποχτήσανε δηλ. ἕνα εἶδος ἀσυλίας που δίνει στὸν κάθε τρελλὸ τὸ λεύτερο νὰ λείει ἔτσι θέλει.

Και τὸ νοστιμώτερο, που κάποιος ἀγαθὸς φίλος ξάφνιαστηκε γιατί, λείει, ἄμ' ἀρχίνησε ἡ Βουλὴ δὲ σημάθηκε ὁ Ράλλης, ἡ ὅποιος ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευση, νὰ συχαρεῖ τὴν Κυβέρνηση γιὰ τὴν πατριωτικὴ και φωτεινὴ πορεία της!

Πολὺ ἀγαθὸς εἶναι ὁ καημένος ὁ φίλος μας!

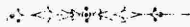
ΤΟ ΤΖΑΜΙ. Ὅριστε χάλια! Νὰ νικήσουμε κι ὁμως νὰ ὑποχρεωθοῦμε νὰ χτίσουμε και τζαμί γιὰ τοὺς Τούρκους στὴν Ἀθήνα. Μὰ εἶναι καταντιὰ αὐτὴ; Ἀδιάφορο ἂν ἔχουμε και μεις τόσες ἐκκλησιές μας στὴν Τουρκιά, ἀδιάφορο ἂν ἔχουμε σήμερα τόσους Μωαμεθανούς στὸ Κράτος μας που ἔχουν κι αὐτοὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἔχουν τὸ τζαμί τους, ἀδιάφορο, κι ἀδιάφορο κι ἀδιάφορο γιὰ τόσα ἄλλα λογικὰ πράματα.

Τὸ τρομερὸ εἶναι που θάχουμε τζαμί στὴν Ἀθήνα.

Νὰ φτάσουμε, καλέ, ὡς τὴν Καβάλλα και νὰ ὑποχρεωθοῦμε νὰ κάνουμε τζαμί στὴν Ἀθήνα;

Ὁ Θεὸς νὰ δώσει, παιδιά, μὴ μέρα νὰ φτάσου-

με κ' ἴσαμε τὴν Πόλιν καὶ τότε, ἂν ἀγαποῦνε, τοὺς
κάνουμε τὸ ζῆμί τους καὶ καταμεσὶς στὴν Ἀκρό-
πολη !

ΠΩΠ ΚΑΤΑ ΛΑΜΨΑ

Φίλε «Νουμᾶ»,

Ἐξεσπάθωσαν σήμερα αἱ «Ἀθηναί» ἐναντίον
τοῦ κ. Λάμψα γιὰ τὸν ἐπικήδειο λόγο ποῦ ἔβγαλε
στὸ νεκρὸ τοῦ φίλου του Παναγ. Πολίτη. Τὸν ἤθε-
λεν ὁ κ. Πώπ στὴν καθαρεύουσα, ἐπειδὴ ὁ κ. Λάμ-
ψας εἶναι διευθυντὴς τοῦ Μαρασλείου Διδασκαλείου.
Ἐπικαλεῖται μάλιστα γιὰ τὴν τιμωρία του καὶ τὴν
περιώνυμη διάταξη τοῦ Συντάγματος ! Μὰ εὐλογη-
μένη κ. Πώπ, κῦτή ἡ διάταξη (ἡ ἀνελεύθερη καὶ
μεσοκιωνική), ἔγινε μόνο γιὰ τὴν **ἐπίσημη γλώσσα**
τοῦ Κράτους, καὶ ἔχι γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ, στοὺς πολίτες
νὰ ἐκφράζοντε τὰ διανοήματά τους, τὸν πόνο τους
στὴν καθαρεύουσα. Τί ἄλλο δ' ἔκανε τὸ ἄτομο, ὁ
πολίτης, ὁ κ. Λάμψας παρὰ νὰ κλάψῃ τὸ φίλο του,
τὸν Π. Πολίτη μὲ τὴ γλώσσα τῆς καρδιάς καὶ τοῦ
πόνου, τὴν ἀληθινή γλώσσα του; Κατὰ τὴ δική μας
τὴ γνώμη ὁ κ. Λάμψας εἶναι ἄξιος συγχαρητη-
ρίων καὶ θαυμασμοῦ, γιατί τίναξε τίς προλήψεις καὶ
τὰ σίδερα τοῦ λογικωτισμοῦ, καὶ παρουσιάστηκε ἑ-
νας ἄνθρωπος μὲ χαραχτήρα καὶ μὲ ἰάρος, πράγ-
ματὰ τὰ ἑποῖα πρέπει νὰ ἔχοντε κείνοι ποῦ πλάθοντε
τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους, οἱ διδάσκαλοι τῆς νεολαίας
αὐτοῦ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ κυρίως παρήγορον καὶ εὐφρό-
συνο σημεῖο στὸν ἐπικήδειο λόγο τοῦ κ. Λάμψα γιὰ
τὸν ὅποιο καὶ τὸν συγχαίρομαστε. Ἄν ὁ κ. Λάμψας
εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ ποιητῆ καὶ ἀπάγγελεν ἕνα
ποίημα στὸ νεκρὸ τοῦ φίλου του, θὰ ἐξήττοσε ὁ κ.
κ. Πώπ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ πύνακι ;

Ἀθήνα 4.11.1913

ΚΑΠΙΟΣ ΛΗΜΟΤΙΚΙΣΤΗΣ

ΣΗΜ. ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ». Ἄς πάνε νὰ γανγίζοντε ὅσο
θέλουνε οἱ Πώπιδες κ' οἱ Κουλουμπάκηδες. Ποιὸς τοὺς
ἀκούει πιά ; Σὰ δὲ βαριοῦνται ἄς γανγίζοντε, σὰ δὲν ἔχουν
τίποτ' ἄλλο, οὐσιαστικώτερο, νὰ κάνουν. Ἐμεῖς σφιγγουμε
τὸ χερί τοῦ κ. Λάμψα ποῦ τίμια φέρθηκε, ἀφοῦ δὲ δει-
λίασε νὰ φανερώσῃ τὴ γνώμη του, μὴ λογαριάζοντας ἂν
ξαφριστοῦνε μερικοὶ καὶ ἂν οἱ Πώπιδες σαλιαρίσουν τὰ συ-
νηθισμένα τους. Θάρρος γνώμης μᾶς χρειάζεται γιὰ τὸν
ἀγώνα μας, καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Λάμψα εὐκόμοιστε
νὰν τὸ ἀκολουθήσουν καὶ μερικοὶ δικοὶ μας ποῦ ἔχοντας
μιὰ ψυροθεσοῦλα δημόσια τρέμουν καὶ νὰ βῆσουν λεύτε-
πα μήπως καὶ τὸ βήξιμό τους τοὺς προδοῦσι πῶς εἶναι
δημοτικιστάδες !

ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

Στὸν Ἀλ. Μαριμπούτσόγλου

— Ὡρα καλὴ σου ψυχομάννα, Μάγισσα ποῦ
μιλᾷς μὲ τὰ ζωτικά καὶ ξέρεις τὰ κισμέτια !

»Εἶμαι τὸ μοναχοπαῖδι τοῦ Μεγάλου Μαχαρα-
γιαῖ ἐγώ, καμᾶρι τῶν γονιῶν καὶ τῶν φίλων. Ἀκό-
μα δὲν ἄντρεψα καὶ τὸ δυνατότερό μου δὲ βροῖκα.

»Ὅταν καβᾶλλήσω τὴ φοράδα μου μόνο ἡ
ἀστραπή μὲ φτάνει, καὶ τὸ γιαταγάρι μου ὄσοι δὲν
τρέμουν κερανοῦς τ' ἀντικρύζον' τὸ βλέμμα μου
ποτὲ δὲ λάθεψε καὶ ἡ καρδιά μου δὲν ζέρει τὸ φόβο.

»Ἐπιασα λάφια τρέχοντας καὶ σάλτισα πληγμ-
μυρισμένο τὸ Καραῖο. Ἀφοῦ νίκησα ὄλους τοὺς
μπεχλιβάνηδες, πάλεψα μὲ λιοντάρια !

»Κανείς ὡς τώρα δὲ χόρεψε στὰ πανηγύρια κα-
λύτερα μου, ὅτε βάρεσε τὸ σουραδλί; γλυκύτερα στὰ
ξεφαντώματα τοῦ Ραμαζανιοῦ.

»Οἱ πατεράδες τῶχον ἐλπίδα νὰ δοῦν ἔτσι τὰ
παιδιά τους καὶ οἱ μαννάδες καμαρώνουν τέτοιο παλ-
ληκᾶρι γιὰ τίς τσοῦπρες τους.

»Μ' ἄλλοι μου, ψυχομάννα, Μάγισσα ! Βαρεῖα
συλλοὴ μὲ δέρνει καὶ δὲ βρίσκω ἡσυρία πουθενά.

»Ἡ καρδιά μου καίγεται ἀπὸ καημὸ καὶ τὸ
εἰκοσαχρονίτικο κορμί μου μαραζώνει. Δὲ βρίσκω
πιὰ τὴ χαρὰ στὸ τσιμποῦσι καὶ στὸ ξεφάντωμα. Ὅ
ντουναῖς μου φαίνεται κόλαση καὶ τὸ σπιτικό μου
τάφος. Ἐρμος κι ἀλαλός καρτερῶ τὸ καλὸ φεγγάρι
νὰ τοῦ πῶ τὸν πόνο μου καὶ νὰ ζητήσω στὴ συν-
τροφιά του παρηγοριά, μὰ κι αὐτὸ μ' ἀφίνει στὴ μο-
ναξιά ποῦ μοῦ μεγαλώνει τὴ θλίψη.

»Λυπήσου με, ψυχομάννα· κάνε τὰ μάγια σου
νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἡ Πανώρια κοπελλιά καὶ ὅ,τι πῆς
θὰ γένη...

— Ἄλλοίμονο, γιέ μου ! ζητάς τὰ δύνατα. Εἶ-
σαι Τοῦρκος κ' εἶναι Χριστιανή.

— Ὡρα καλὴ σου, Μάγισσα !

»Εἶμαι τὸ μοναχοπαῖδι τοῦ Μαχαραγιαῖ ἐγώ.

»Ὅ πύργος μου εἶναι ψηλότερος ἀπὸ τοὺς μι-
ναρέδες καὶ γιὰ νὰ δῆς τὴν κορφή του θὰ σοῦ πο-
νέσῃ τὸ κορμί ἂλ' τὸ λύγισμα. Γιὰ νὰντικρύσῃς τὰ
σύνορά μου πρέπει νὰ χῆς ἀετοῦ ματιά καὶ τὰ ζων-
τανά μου εἶν' ἀμέτρητα.

»Ἐχω ἄτια ποῦ δὲν τὰ καβᾶλλησαν Μπεταού-
νοι καὶ ἀπὸ σπάνιες ράτσες σκυλιά. Ἐχω σκλάβους
ἀπὸ πέντε φυλές καὶ σκλάβες διαλεγμένες.

»Οἱ ὀντάδες μου εἶναι στρωμένοι μὲ πολύτιμα